

τῆς οἰκογ. τῶν Βλεννιδῶν (Blenniidae). Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ί τ σ α 12.

γλιτσαχειλής ἐπίθ. ἐνιχ. γλιτσαχειλῆς Σάμ. Θηλ. γλιτσαχειλά Ἰων. (Σμύρν.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γ λ ί τ σ α καὶ χ ε ί λ ι.

1) Ὁ ἔχων γλοιῶδες ὑγρὸν περὶ τὰ ἄκρα τῶν χειλέων Σάμ. Συνών. γ ι α λ α μ α δ ι ἄ ρ η ς, γ ι α λ α μ ᾱ ς Α2, γ λ ι τ σ ο μ υ ξ α χ ε ί λ η ς, μ υ ξ α χ ε ί λ η ς. 2) Τὸ θηλ. ὡς οὖσ., φλεγμονή τῶν χειλέων Ἰων. (Σμύρν.): Μὴν πί- νης ἀπὸ τοῦ ποτήρι του, γιατί ἔχει γλιτσαχειλές καὶ θὰ κολλήσῃς || Ἄσμ.

Καλησπέρα, γλιτσαχειλά, | νὰ μὴ σ' εὔρῃ ἡ ἄλλη νύχτα (ἐξ ἐπωδ.)

γλιτσερός ἐπίθ. ἐνιχ. γλιτσερός Π. Βλαστ., Ἀργώ, 238 γλιτσερός Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλιτσερός Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. γ λ ί τ σ α καὶ τῆς παργωγ. καταλ. -ε ρ ό ς.

1) Ρυπαρός, ἀκάθαρτος Λεξ. Πρω. Δημητρ. 2) Γλοιώδης, ὀλισθηρὸς Π. Βλαστ., Ἀργώ, ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Τὰ κόκκαλά σας 'ς τὴ ρηχιά θὲ νὰ λαγγεῖουν, πάνω παγούρια γλιτσερά θ' ἀγοσσαλεύουν.

γλίτσης ἐπίθ. Θήρ. Κάρπ. (Ἀρκάσ.) Κυκλ. Κῶς (Καρ- δάμ. Πυλ.) Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σάμ. Σίφν. Σῦρ. (Ἐρ- μούπ.) κ.ά. γλίτς' Σάμ. γλίντζης Πόντ. (Ἰνέπ.) γλίσης Μύκ. γλίς-σης Κάσ. γλιτσης πολλὰ. γλίντζης Πελοπν. (Ξεχώρ.) Θηλ. γλίτσα Θήρ. γλιτσοῦ Ἰων. (Μπουρνόβ. Σμύρν.) Μῆλ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) γλίτσοῦ Πελοπν. (Ξεχώρ.) Οὐδ. γλίτσικο Σῦρ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. γ λ ί τ σ α.

1) Ρυπαρός, ἀκάθαρτος Θήρ. Ἰων. (Μπουρνόβ. Σμύρν.) Κάρπ. Κάσ. Κυκλ. Κῶς (Καρδάμ. Πυλ.) Μῆλ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ξεχώρ.) Σίφν. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά.: Εἶναι τέθαιος γλίτσης, πού τὰ ροῦχα του βρωμοῦν ἀπ' τὴ λέρα Μῆλ. Καμένε γλίτση καὶ σύ, πού δὲν ἀξανοίεις τὴ γλί- τσα πού σηκώνουν τὰ ροῦχα σου, μόνο μιλεῖς κι ὅλα Ἀπύ- ρανθ. Καμένε μου γλίτση, θὰ σὲ φάῃ ἡ γλίτσα Σίφν. Κατὰ γλίτσης εἶναι ὁ γιός σου Καρδάμ. "Αἰ, μωρὴ γλίτσοῦ, λα- σποβεδοῦρα! (λασποβεδοῦρα = ἀπλυτὴ, ἀκάθαρτη) Ξεχώρ. Δὲν ἤξερε οὔτε τὴ φροκαλιά νὰ πιᾶσῃ 'ς τὰ χέρια τῆς, ντεμπέλα καὶ γλιτσοῦ (φροκαλιά = σκούπα) Σμύρν. Εἶναι ἓνα γλίτσικο Σῦρ. β) Μετων., ὁ ἀηδὴς Κῶς (Πυλ.) Σάμ. γ) Ὁ φλύαρος, ὁ μικρολόγος Κάρπ. Κάσ. Κῶς (Πυλ.) Σάμ.: Γλίτσης πού 'ναι ὁ κακόμοιρος! Πυλ. "Εἰς κι τοῦ γλίτς' ἀπουδῶ κι οὐλοῦ γλίτσης λέει Σάμ. 2) Ὁ γλοιώδης, ἰξώ- δης Κυκλ. Πόντ. (Ἰνέπ.): Γλίντζης σάλιγκας (= γυμνο- σαλίγκας) Ἰνέπ. 3) Ὁ εἰς ἄκρον λεπτός, ὁ κάτισχνος Πόντ. (Ἰνέπ.) Συνών. γ λ ι ν τ ε ρ ί δ ι. 4) Ὡς οὖσ., ὁ ἰ- χθὺς Βλέννιος ἡ φολίς (Blennius pholis) τῆς οἰκογ. τῶν Βλεννιδῶν (Blenniidae) Κάρπ. (Ἀρκάσ.) Συνών. γ λ ί ν ο ς, γ λ ι τ σ ο κ ω β ῖ ό ς, λ α β έ ρ α, μ ε λ ι χ ἄ ν ν α, μ υ - ξ ο ὦ, σ α λ ῖ α κ ο ὦ δ α, σ α λ ῖ ἄ ρ α.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. Γλίτσης Κάσ. Μῆλ., Γλίτζης Σῦρ. καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τύπ. Γλίτσης Θήρ. (Οἶα).

γλιτσιαζώ πολλὰ. γλιτσιαζοῦ Εὐβ. (Αἰδηψ.) Ἡπ. (Κου- κούλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀχυρ. Γραν.) Σκῦρ. κ.ά. γλιτζιάζω Θράκ. Αἰν. Μάδυτ.)—Λεξ. Περίδ. Πρω. Δημητρ. γλιτζιάζου

Ἰμβρ. γλιτσιαζ-ζω Κῶς (Καρδάμ.) γλιτζιάζω Χίος (Πι- σπιλ.) γλιτσιαζώ Ἡπ. Κάρπ. Κάσ. Κωνπλ.—Κορ., Ἀνέκδ. λεξιλ. σημ., 17 — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γλιτσαζώ Πελοπν. (Φιγάλ.) γλιτσαζώ Θήρ. Κρήτ. (Μαλάκ. κ.ά.) Κυκλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἡλ.) Σκόπ. Σκῦρ.—Λεξ. Δημητρ. γλιτσαζοῦ Θεσσ. (Σκήτ. κ.ά.) Σάμ. Σκῦρ. γλιτζιάζω Ἀδραμ. γλιτσαζώ Καππ. (Σινασσ.) Σκόπ.—Λεξ. Αἰν. Περίδ. γλιτσιαζοῦ Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) γλιτσιαζώ Κάρπ. Κάσ. Μύκ. Σέριφ. γλιτσιαζοῦ Μακεδ. (Ζουπάν.) γλ.ζ-ζιάζω Χίος γλιτσιαζώ Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γ λ ί τ σ α. Ὁ τύπ. γ λ ι ν τ ζ ι ἄ ζ ω καὶ εἰς Σομ.

1) Μεταβ., καθιστῶ τι γλοιῶδες, ὀλισθηρὸν καὶ ἀμ.β., εἶμαι γλοιώδης, κολλώδης, ὀλισθηρὸς πολλὰ. καὶ Καππ. (Σινασσ.): Ἐγλίντσιασαν τὰ χεῖλη του Κάρπ. Γλιτσιαζοῦ τὸ φαγὶ Κεφαλλ. Τὸ φαῖν νὰ μὴν τὸ φάτε, γιατί εἰχ-χαλασμέ- νον, ἐγλίντζιασεν Χίος (Πισπιλ.) Κάπου γλίτσιασαν τὰ μακαρόνια κι δὲν τρώουντι Ἡπ. (Κουκούλ.) Ἐν δὲς τρώω τές μυάμεις, γιατί γλιτσιαζ-ζουσιν Κῶς (Καρδάμ.) Γλι- τσιαζοῦ τὸ σκουρὶ, πιάνει βόχα (= ἄσχημη ὀσμὴ) Σέριφ. Συνών. ἂ ν α γ λ ι τ σ ι ἄ ζ ω. 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ., ρυπαίνω, κηλιδῶ καὶ ἀμ.β., ρυπαίνομαι, κηλιδοῦμαι πολλὰ.: Τσόλα τὰ γλιτσαζοῦ τὰ ροῦχα σας τσαὶ πλύνετε πάλι; (τσόλα = τόσον σύντομα) Σκῦρ. Ψὲς τ' ἄλλαξ' τὸ παλιόπαιδο τσαὶ σήμερο γλιτσαζοῦ αὐτόθ. Ἐχυσά τὸ λάδι καὶ γλιτσαζοῦ τὸ ρυφικό μου Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἀρφανά 'ναι τὰ καμένα καὶ θὰ γλιτσιαζοῦν ἀποδῶ κ' ἐκεῖ, πού δὲν ἔχουνε κανένα νὰ τὰ πλύνῃ Νάξ. (Γαλαῦδ.) Ἐγλίντσιασε ὁ νεροχότης μου ἀπ' τὰ βουτήματα τῶ γατσαρολῶ καὶ γιὰ νὰ καθαρίσῃ θέλει ζεματιστὸ νερὸ Μῆλ. || Ἄσμ.

Μᾶς λένε πού 'μαστ' ἄσωστες, πού 'μαστε τσαὶ γλί- τσες, ἀμ' γλιτσαστήκαμε δαρθὰ ἀπ' τὰ φαγιά καὶ τ'ς πίττες

Σκῦρ. Συνών. ἂ ν α γ λ ι τ σ ι ἄ ζ ω, λ ι γ δ ι ἄ ζ ω. 3) Κε- θίσταμαι πολτώδης, πηλώδης, πολλὰ.: Ἡ δουμάτα γλιτά- τσιασι Ζουπάν. Τοῦ πιτόν' εἶναι γλιτσιασμένον αὐτόθ. Γλι- τσαζοῦ ὁ δρόμος μετὰ ἀπὸ βροχὴ Πελοπν. (Φιγάλ.) Ἐνδὲς νιρὰ κι γλίτσασι οὐ τόπους (ἐνδὲς = ἔχυσες) Σάμ. Ἐκάνι μιὰ λαδοῦρα ἴσα-ἴσα β' γλίτσασι οὐ τόπους (ἔκανε μιὰ λα- δούρα = ἔβρεξε ὀλίγον, ἐρράντισεν) αὐτόθ. 4) Ὑγραίνωμαι, νοτίζω. Λεξ. Αἰν.: Ἐγλίντσιασαν οἱ λίρες. 5) Αἰσθάνομαι γλοιώδη ὑφὴν ἐπὶ τινος ἐπιφανείας Θεσσ. (Σκήτ.) Στερελλ. (Ἀχυρ.): Γλιτσιαζοῦμι οὐλ' ἀπ' τοὺν καπνὸ Ἀχυρ. Γλί- τσιασ' τοῦ στόμα μ' γιὰ νιράξ' αὐτόθ. Ἐρριζοῦ τὰ δέχτυα 'ς τοῦ γιᾶλὸ κι γλίτσασι Σκήτ. 6) Ἐπὶ ὕδατος ἡ ἄλλης ἐπι- φανείας, καλύπτομαι ὑπὸ γλοιώδους ἐπιστρώματος Κάρπ.: Ἐγλίντσιασε τὸ νερόν. 7) Παθ. μετοχ.: α) Γλοιώδης, ὀλισθηρὸς πολλὰ.: Οἱ ἐλῖες πού ἤβαλα 'ς τὸ κονροῦπι ἐγλι- τσαζοῦ Κρήτ. (Νεάπ.) || Ἄσμ.

Ὡρὴ ξερὴ φασκομηλιά καὶ γλιτσασμένη βιόλα, ποῖός σου 'πε πῶς σ' ἐγάπησα κ' ἐπίστεφές με κιό- λας;

Κρήτ. (Σητ.)

Πάνω σὲ πέτρο' ἀνέβηκεν ὁ νιός νὰ τὰ μετρήσῃ καὶ νὰ τ' ἀποτσακίσῃ,

μὰ 'τον ἡ πέτρο' ἀπὸ βροχὴ κ' ἦτο γαὶ γλιτσιασμένη ἡ -γ-ἐρημοκατημένη

Δ. Κρήτ. β) Ἀκάθαρτος, ρυπαρὸς πολλὰ.: Τὰ χέρια σ' ἔ- ναι γλιτσασμένα Σκῦρ. Μορὶν λ-λίην ὦραν δὸν ἔλλαξα κ' ἦρ- τεμ μου πάλι γλιτσασμένος Κῶς (Καρδάμ.) Γλιτσιασμένα

